

Bogár László: Brexit itt, Brexit ott

2016 június 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A vesztes többség indulatait úgy csatornázza be, hogy az mindenképpen a várt eredményhez vezessen...

Négy nappal vagyunk a Nagy-Britannia európai uniós kilépésér?l szóló népszavazás el?tt. A tények formális felszínén arról van szó, hogy a közösségb?l kiléphet a hatalmi befolyását tekintve Németország és Franciaország után a szervezet harmadik meghatározó országa. De ha megpróbáljuk ennek a nem jelentéktelen kérdésnek a lényegét feltárni, valós súlyát megítélni, akkor ugyanabba a csapdába jutunk, mint világunk szinte minden más fontos kérdésének a megítélése esetén. És ez nem más, mint az a tény, hogy a dolgok természetének a megértéséhez alkalmas elbeszélési módra volna szükség, de a világ, amelyben élünk, leginkább egy brutálisan örvényl? kaotikus beszédtérrel írható le. A narratívák ennek nyomán elmélyülni látszó permanens globális háborúja, és f?ként az ebb?l származó negatív indulati energiák szinte teljesen lehetetlenné teszik számunkra, hogy nyugodt, türelmes „aprómunkával” megismerjük a kérdések mögött (alatt, felett) meghúzódó lényeget.

Mire és hogyan buzdítja a választókat, a legutóbbi felmérések alapján alapvet?en kilépéspárti többséget Nagy-Britannia legolvasottabb napilapja, a The Sun? A lap szerint Nagy-Britannia több mint négy évtizednyi tagsága alatt az Európai Unió „egyre inkább kapzsi, pazarló, er?szakos, válságok idején pedig lélegzetelállító módon inkompetens” szervezetté vált. Ezért aztán teljesen logikus a következtetés, hogy „meg kell szabadulnunk a diktatórikus Brüsszelt?l, mert ha Nagy-Britannia az Európai Unió tagja marad, akkor néhány éven belül elnyeli ez a megállíthatatlanul terjeszked?, német dominanciájú szövetségi állam”.

Ezek a megállapítások, noha kétségtelenül tartalmaznak bizonyos féligazságokat, összességében alkalmatlanok a megalapozott véleménynyilvánításra. Vegyük észre tehát, hogy ez a „diagnózis és terápia” így, ebben a formájában csak arra jó, hogy a vesztes többség indulatait úgy csatornázza be, hogy az mindenképpen a várt eredményhez vezessen.

És hát a „várt” eredmény most már egyértelm?en a kilépés. De tudjuk-e, hogy valójában ki ennek a „várt” eredménynek az alanya, vagyis hogy ki „várja” a kilépést? A dolog azért zavarba ejt?, mert a meghatározó politikai szerepl?k és a mögöttük álló politikai pártok többsége is a bennmaradást támogatja, s?t, összességében a meghatározó globális pénzhatalmi rendszer (a „City”), az „üzleti körök” is inkább az uniós tagság fenntartását látják helyénvalónak, akárcsak „szócsöveik”, a Financial Times vagy az Economist.

Ritkán szokott el?fordulni, hogy valami olyan „népi” döntés szülessen, amely egy adott lokalitás helyi uralmi struktúráinak és a lokalitást vezérl? globális hatalmi struktúrának is ellenére van. A nép mint lehetséges alany, nem nagyon jöhet szóba, mert nem gondolhatjuk komolyan, hogy az átlagos választópolgár valóban alkalmas egy ilyen hihetetlenül komplex kérdés eldöntésére, a hosszú távú el?nyök és hátrányok tudományos pontosságú összehasonlítására.

Nem, a népszavazáson résztvev?k dönt? többsége mindezeket az összefüggéseket nem ismeri, de nem is nagyon érdekli mindez. A választók ugyanis általában nem a valóság értékelése alapján döntenek, hanem az egyes véleményhatalmi komplexumok valóságról szóló „történeteit” hallgatják meg, és ezek közül arra adják a voksukat, amely aktuális érzelmi-indulati állapotukhoz a legközelebb áll.

Márpedig az aktuális érzelmi-indulati állapot ma a csalódottság, a reménytelenség, a frusztráció, fenyegetettség, szorongás, tehetetlen düh és más hasonló negatív érzelmi energiák által írható le. Európa népeinek – és persze a briteknek is – nagy része ma vesztesnek érzi magát, és tegyük hozzá, hogy többnyire joggal. Ezért teljesen kézenfekv? az a feltételezés, hogy mindenféle olyan akcióban szívesen vállal szerepet, amelyben nemet kell mondani, és ahol leginkább büntetni lehet. Büntetni azokat a hagyományos uralmi struktúrákat, amelyek elképzelésük szerint vesztes létük okozói, fenntartói.

Jelen esetben azért alakulhatott ki, legalábbis a közvélemény-kutatások szerint az uniós tagságot elutasító többség, mert a csalódott, önmagát sokféle értelemben kiszolgáltatottságban és fenyegetettségben érz? választók így egyszerre büntethetik meg a számukra globális fenyegetésként tételez?d? Európai Uniót, akárcsak a hagyományos uralmi struktúrák lokális osztagait.

Ha tehát a valóságos „alanyt” vagy „alanyokat” keressük, akkor az alapkérdést másként kell feltennünk. Arra kellene választ keresnünk például, hogy ha az Európai Unió egyre kevésbé alkalmas konstrukció ahhoz, hogy Európa egésze egységes stratégiák mentén legyen képes emberséges jöv?t építeni önmaga számára, akkor erre miért nem az az els? kézenfekv? válasz, hogy akkor olyanná kellene tenni. Attól ugyanis, hogy szép lassan

mindenki kilép ebb?l a nyilvánvalóan egyre alkalmatlanabbá váló szervez?désb?l, az eredeti probléma, mármint hogy miként lehetne méltó emberi létfeltételeket teremteni Európában, még nem oldódik meg. S?t, szinte biztosra vehet?, hogy az így széthulló közösség sokkal inkább válna a tehetetlenség, az anarchia és a káosz színterévé, mint a mostani, amely a jelenlegi uralmi struktúráival kétségtelenül ilyen irányba halad.

Ha tehát a népszavazási színjáték valóságos szerz?it akarjuk beazonosítani, akkor ?ket ugyanabban a láthatatlan térben kell keresnünk, mint amelyben Európa kiprovokált öngyilkossága többi drámai fejleményének – mint például a bevándoroltatás – értelmi szerz?it gyanítjuk.

Bogár László – www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló